

PROCEDUREVEJLEDNING OM

Nødvielse og vielse på sygelejet¹

En kirkelig vielse holdes for at lyse Guds velsignelse over to menneskers kærlighed til hinanden. En vielse har ligeledes en lang række juridiske og arvemæssige implikationer. Af hensyn til parret er det vigtigt, at procedurerne i forbindelse med nødvielse og vielse på et sygeleje er tydelige og klare, og at indberetningen af vielsen indeholder de korrekte og nødvendige oplysninger. Da nødvielser og vielser på sygelejet ofte skal foregå med kort varsel, og der i nogle tilfælde lægges et pres på præsten for enten at foretage vielsen eller undlade at foretage vielsen, er det vigtigt, at procedurerne er let tilgængelige.

Definition

"Vielse på sygelejet" betegner i denne sammenhæng en vielse, hvor der forud for vielsen er indhentet en prøvelsesattest. Det særlige ved vielsen er, at den foretages på f.eks. et hospital, hospice, i hjemmet eller lign., og at den ene part er syg.

"Nødvielse" er ikke en betegnelse, der findes i Ægteskabsloven (Æ1) (Jf. bilag 1). I dette papir anvendes nødvielse ligesom i 'Vejledning om behandling af ægteskabssager' (Jf. bilag 2) som en betegnelse for en vielse, der på grund af den ene parts sygdom gennemføres uden forudgående fuldstændig prøvelse af ægteskabsbetingelserne ved den borgerlige vielsesmyndighed.

Baggrund

Det følger af Ægteskabsloven (Æ1) § 19, stk. 1, (jf. Bilag 1), at en vielse ikke må foretages, før der af kommunen er blevet udstedt en prøvelsesattest, hvoraf det fremgår, at ægteskabsbetingelserne er opfyldt.

Der gælder dog en undtagelse fra dette. Efter Æ1 § 19, stk. 2, kan en vielse finde sted på trods af, at der ikke eller kun delvist er sket prøvelse af ægteskabsbetingelserne, såfremt sygdom hos en af parterne medfører alvorlig fare for, at en udsættelse af vielsen vil bevirke, at denne ikke kan finde sted.

Samtidig nævnes det specifikt (Æ1 § 19, stk. 3.), at vielse *aldrig* må foretages, såfremt det er vielsesmyndigheden bekendt, at ægteskabsbetingelserne ikke er opfyldt.

Vielse på et sygeleje og nødvielse er således et spørgsmål om *ret* og *pligt*. Opfylder parterne ægteskabsbetingelserne, har de *ret* til at blive viet. Opfylder parterne *ikke* ægteskabsbetingelserne (fx om at kunne handle fornuftsmæssigt), har præsten *pligt* til at afvise at vie parterne.

Det er væsentligt at være sig bevidst, at der i nogle tilfælde lægges et stærkt pres på præsten for at foretage en vielse, selvom den syge part ikke opfylder ægteskabsbetingelserne. Det mest typiske er, at den syge part er blevet så uklar, måske ligefrem bevidstløs, at en vielse ikke kan gennemføres. I en del

¹ Der har været talt om "sygelejevielse" – den betegnelse benyttes i *Liturgisk vejledning for præster i sundhedssektoren*. Vi vil foreslå at ændre betegnelsen – så der skelnes klarere mellem – 'vielse på sygelejet'. ("Sygelejevielse" lyder, som om vielsen på sygelejet er en særlig vielsesform, hvilket der ikke er tale om. Vielsen er den samme som i andre tilfælde. Det er alene omstændighederne, der er anderledes ved en vielse på sygelejet). Ved at benytte betegnelsen 'nødvielse' adskilles vielser, hvor der ikke er tid til at afvente, at prøvelsen ved den borgerlige vielsesmyndighed bliver foretaget, fra andre vielser – hvilket netop er pointen.

tilfælde lægger de pårørende og sundhedspersonalet pres på præsten for alligevel at gennemføre vielsen, for at give dem lejlighed til at sige tak for et ofte langt samliv og formodentligt for at sikre den efterlevende samlevers praktiske og økonomiske forhold. I de allerfleste tilfælde har parret haft en del år til at sikre hinanden. Af den ene eller anden grund er det ikke sket, men ofte vil de pårørende fortælle, at parret havde planer om og ønskede at blive gift. Dette er imidlertid ikke et argument for, at præsten - trods manglende evne til at handle fornuftsmæssigt hos den syge part - kan foretage vielsen. Det er på vielsestidspunktet, at parret skal opfylde betingelserne, og loven er klar: vi har som vielsesmyndighed *pligt* til at afvise at foretage en vielse, hvis parret ikke opfylder ægteskabsbetingelserne.

I sjældnere tilfælde kan der modsat være tale om et pres på præsten for *ikke* at foretage vielsen, i tilfælde, hvor nogle potentielle arvinger vil kunne føle sig forbigået, hvis vielsen gennemføres. Heller ikke i det tilfælde må præsten være eftergivende over for et pres. Hvis parterne opfylder betingelserne for at blive viet, er ægteskabet en *ret*, parterne har.

NØDVIELSE VEJLEDNING

Tilkald til vielse på sygelejet og nødvielse

Ved tilkald til vielse har enhver præst pligt til at møde op og undersøge, om betingelserne for at foretage vielse på sygelejet eller nødvielse er til stede. Præsten har på sin side også ret til at afvise at vie fraskilte eller personer af samme køn, hvis det byder ham/hende imod. I givet fald skal han / hun henvise til en anden præst, som er villig til at foretage vielsen.

En forudsætning for vielsen er: Er den ene part medlem af folkekirken?

Medlemskab af folkekirken

Det er en betingelse, at mindst den af parterne er medlem af folkekirken, for at en præst fra folkekirken må foretage vielsen.

En præst kan forestå vielsen, når mindst én af parterne er medlem af Folkekirken. Det fremgår af Æ1 § 16, stk. 1. Der kan ikke dispenseres fra kravet om, at en af parterne skal høre til folkekirken.

Medlemmer af Finlands evangelisk lutherske kirke, den islandske folkekirke, den norske statskirke og den svenske kirke sidestilles som medlemmer af folkekirken². I henhold til Kgl resolution af 11. december gælder dette også internerede flygtninge tilhørende evangelisk lutherske trossamfund.³

Der kan evt. i forbindelse med vielsen ske indmeldelse i folkekirken. Ved en indmeldelse i forbindelse med en nødvielse slækkes der ikke på kravene til optagelse. Man skal være døbt. I tilfælde af

² Efter lovbkg nr. 622 2012 om medlemskab af folkekirken, kirkelig betjening og sognebåndsløsning § 1, stk. 3 bliver personer, der er døbt i et evangelisk – luthersk trossamfund i udlandet, medlem af folkekirken ved at tage ophold her i landet, medmindre de anmelder at ville stå uden for folkekirken. At tage ophold betyder, at man har folkeregisteradresse i landet og er tilmeldt CPR. Registeret. I henhold til Kgl resolution af 11 december 1945 gælder dette også internerede flygtninge tilhørende evangelisk lutherske trossamfund.

³ Denne resolution taler om personer der 'er anbragt' i landet. Og ikke om 'opholder sig' i landet. Det undersøges om resolutionen er 'out-dated' i kraft af Ægteskabslovens bestemmelser om prøvelsesattest fra 1969. Men indtil videre betragtes den som gældende ifølge stiftskontorchef Helle Ellens Ostenfeld, Københavns stift.

indmeldelse af tidligere udmeldte skal man gennemføre en samtale om personens ønske om optagelse i folkekirken ligesom i andre tilfælde, hvor en udmeldt søger genoptagelse i folkekirken.

Er hverken patienten eller den kommende ægtefælle medlem af Folkekirken rettes henvendelse til kommunens bryllupskontor eller borgerservice i den kommune, som vielsen skal foretages.

Kan prøvelse af ægteskabsbetingelserne ske før vielsen?

Er der tid og mulighed for inden vielsen at få prøvet ægteskabsbetingelserne hos den borgerlige prøvelsesmyndighed, bør det gøres. I de fleste tilfælde er kommunerens bryllupskontorer/borgerservice villige til at prøve ægteskabsbetingelserne indenfor kort tid. Man kan kommunikere med den borgerlige vielsesmyndighed telefonisk, via mail og fax. I givet fald bliver der tale om en vielse på et sygeleje frem for en nødvielse.

Når vejledningen taler om, at lægeerklæringen skal indeholde en erklæring om, *at vedkommende ikke kan flyttes*, skyldes det, at hvis vielsen kan foregå i en kirke, bør den foregå dér. Det er en bemærkning, som nok ikke har samme aktualitet i dag, hvor kirkelige vielser også i almindelighed kan foregå andre steder end i en kirke (hvilket dog stadig skal meddeles stift/biskop).

Hvis man ikke kan nå at prøve ægteskabsbetingelserne inden vielsen, bliver der tale om en nødvielse

For nødvielse gælder følgende:

En første betingelse er: Er den syge parts sygdom af en sådan karakter, at vielsen ikke kan udsættes uden alvorlig fare for, at den aldrig kan gennemføres?

Ifølge vejledning nr. 9246 af 18/03/2016 om behandling af ægteskabssager er det vielsesmyndigheden (altså i dette tilfælde præsten), der skal vurdere, om partens sygdom er af en sådan karakter, at vielsen ikke kan udsættes. På et hospital eller et hospice ol. vil det være naturligt, at denne vurdering underbygges af, at en læge ligeledes erklærer, at vielsen ikke tåler udsættelse.

Præsten skal så vidt muligt indhente en lægeerklæring, som dokumenterer partens tilstand (på et hospital, hospice ol. vil det være utænkeligt, at man gennemfører en vielse på sygelejet eller en nødvielse uden at få en lægerklæring, der dokumenterer den syge parts tilstand). Såfremt det på grund af tidsmæssige årsager ikke er muligt at indhente en lægeerklæring, kan en læge eventuelt mundtligt erklære, at partens sygdom er af en sådan karakter, at der kan foretages nødvielse. Hvis det hverken er muligt at indhente lægeerklæring eller mundtlig erklæring fra en læge, skal vielsesmyndigheden selv foretage denne vurdering. Såfremt der indhentes lægeerklæring, skal denne fastslå, at: *"...partens tilstand gør, at vielsen ikke kan udsættes, og at vedkommende ikke kan flyttes (ægteskabsbekendtgørelsens § 19).*

Når loven taler om *alvorlig fare for, at vielsen ikke kan finde sted, hvis den udskydes*, skal det formodentlig forstås meget kontant og er ikke åbent for fortolkning. Alle mennesker står i fare for pludselig at omkomme ved ulykke eller pludselig sygdom, og det er ikke i sig selv grund til at haste en vielse igennem. Ved nødvielse skal der være en konkret og alvorlig fare for, at den syge part dør eller bliver handicappet i en grad, så han/hun ikke senere vil kunne indgå ægteskabet.

Vurdering af ægteskabsbetingelserne

Er betingelserne tilstede for at gennemføre en nødvieelse, kan præsten vurdere, om ægteskabsbetingelserne er opfyldte.

Det er præstens ansvar at undersøge, om parterne opfylder ægteskabsbetingelserne i det omfang, som det efter forholdene er forsvarligt.

Parterne skal skriftligt (eventuelt på ægteskabserklæringen) eller mundtligt erklære, at der ikke på grund af slægtskab eller tidligere ægteskab er noget til hinder for ægteskabet (Æ1 §§ 6 og 9). Ægteskabslovens § 6 handler om, at ægteskab ikke må indgås mellem slægtninge i ret op- eller nedstigende linje (fx mellem forældre og børn) eller mellem søskende. § 9 i ægteskabsloven siger, at den, som tidligere har indgået ægteskab eller har været part i et registreret partnerskab, ikke må indgå ægteskab, så længe det tidligere ægteskab eller registrerede partnerskab består.

Spørgsmål om eventuelt skifte af fællesbo i et tidligere ægteskab skal altså ikke undersøges nærmere.

Det enkleste er om muligt at bede parret om at udfylde ægteskabserklæringen, eller at præsten udfylder den sammen med parret og lader dem underskrive den. Når præsten stiller spørgsmålene fra ægteskabserklæringen til parret, kan hun/han samtidig danne sig et skøn over, hvor vidt den syge part kan handle fornuftsmæssigt.

Kan den syge part ikke underskrive erklæringen fx pga. lammelse eller andre fysiske årsager, kan man bede lægen som en del af lægeerklæringen dokumentere, hvorfor patienten ikke selv kan underskrive.

Vurdering af den syge parts evne til at handle fornuftsmæssigt

Det er ligeledes en betingelse, at den syge part kan handle fornuftsmæssigt. Der bør derfor ikke være tvivl om, at parten ønsker at indgå ægteskab og forstår selve handlingen og konsekvenserne heraf.

Det fremgår ikke eksplicit af Æ1, at parterne på tidspunktet for vielsen skal være i stand til at handle fornuftsmæssigt. Hverken Æ1 § 24, stk. 1, nr. 1 eller vejledning om behandling af ægteskabssager indeholder et retligt-medicinsk krav i forhold til vurderingen af den syges evne til at handle fornuftsmæssigt. Alligevel er dette en betingelse for gyldig indgåelse af ægteskab. Det betragtes som en naturlig forudsætning, som ikke specifikt nævnes.

Ifølge vejledning om behandling af ægteskabssager skal præsten/vielsermyndigheden altid sikre, at parten kan handle fornuftsmæssigt. Der bør derfor ikke være tvivl om, at parten

- 1) ønsker at indgå ægteskab
- 2) forstår selve handlingen
- 3) forstår konsekvenserne heraf

I praksis er der ikke tale om et formelt juridisk habilitetskrav (som det ellers fremgår af den liturgiske vejledning) eller et medicinsk habilitetskrav, men præsten skal have så tydelig kontakt med parterne, at hun/han ikke er i tvivl om, at den syge part udtrykker et ønske om at blive gift, forstår, hvad der foregår, kan svare relevant på spørgsmål og overskue konsekvenserne af at blive gift.

Er præsten i tvivl om, hvorvidt den syge part kan handle fornuftsmæssigt i en grad, så han/hun forstår og kan overskue konsekvenserne af at blive gift og kan udtrykke et klart ønske om at blive gift, har præsten *pligt* til at undlade at foretage vielsen. Hvis det under vielsen viser sig, at den syge part ikke er klar, så han/hun ikke opfylder kravet til at kunne handle fornuftsmæssigt, skal præsten afbryde vielsen.

Der er ikke noget krav om, at man skal kunne svare mundtligt. Den syge part kan også svare på spørgsmål og svare ja til vielsen på anden vis end ved mundtlige svar, f.eks. svare ved hoved- hånd- eller øjenbevægelser.

Lægeerklæring

Præsten skal som nævnt så vidt muligt indhente en lægeerklæring, som ud over, at vielsen ikke tåler udsættelse, ligeledes dokumenterer, at den syge part efter lægens opfattelse kan handle fornuftsmæssigt. Dette skal fremgå af lægeerklæringen, og vielsesmyndigheden bør altid selv sikre sig dette, da det i sidste ende er præstens ansvar som vielsesmyndighed. Hvis der efterfølgende rejses tvivl om, hvorvidt den syge part var klar nok til at indgå ægteskab, vil det være af væsentlig betydning, at præsten kan dokumentere ved en lægeerklæring, at han/hun ikke er den eneste, der har vurderet den syge part som værende i stand til at handle fornuftsmæssigt.

Lægens erklæring skal afspejle lægens vurdering umiddelbart i forbindelse med vielsen. En lægeerklæring må ikke være udfærdiget flere dage før eller efter vielsen. I øvrigt gælder det som tidligere nævnt, at såfremt det på grund af tidsmæssige årsager ikke er muligt at indhente en lægeerklæring, kan en læge eventuelt mundtligt erklære, at parten kan handle fornuftsmæssigt, og at lægen ikke ser partens tilstand som en hindring for, at han/hun forstår selve handlingen og konsekvenserne af at blive gift. Lægen kan skrive erklæringen snarest muligt efter vielsen. Hvis det hverken er muligt at indhente lægeerklæring eller mundtlig erklæring fra en læge, skal vielsesmyndigheden selv foretage denne vurdering.

Fremmøde

Ifølge Æ1 § 20, stk. 2 er det en betingelse, *at begge parter møder personligt og samtidigt ved vielsen*. Man kan ikke foretage en vielse, hvis ikke begge parter er til stede samtidig. Man kan ikke blive viet ved stedfortræder eller fx ved, at den ene part over telefonen giver tilsagn om at ville vies.

Erklæring om at ville ægte hinanden

Det følger endvidere af bestemmelsen, at parterne skal "erklære at ville ægte hinanden." Bestemmelsen indeholder ingen formkrav til denne erklæring. Erklæringen kan således være både mundtlig, skriftlig eller en anden form for tydelig tilkendegivelse. Erklæringen kan i skriftlig form være "Ægteskabserklæring" jf. bilag 3, s. 10 eller en kort erklæring jf. bilag 4, s.11

Endeligt skal parterne i overensstemmelse med vielsesritualet forkyndes at være ægtefolk af den pågældende præst.

Det er denne erklærings mundtlige udgave, der er indeholdt i parternes "ja" til ritualets tilspørgsel. Det er en forudsætning for erklæringens gyldighed, at den er ubetinget og ikke underlagt nogen former for vilkår eller tidsbegrænsning (jf. Vejledningen... Bilag 2). Som tidligere nævnt er det ikke et krav, at parterne kan svare mundtligt ja, men hvis den syge part ikke kan svare fx pga. lammelser, bør det fremgå af lægeerklæringen.

Vidner

To vidner skal overvære vielsen og bevidne, at den er foregået. Det er ikke vidnernes opgave at bevidne parternes evne til at handle fornuftsmæssigt. Det er alene vidnernes opgave at bevidne, at parterne var til stede på vielsestidspunktet, tilkendegav, at de ønskede at blive viet, og at præsten forkyndte, at parterne nu er ægtefæller.

Vidneerklæringen skal indeholde navn og adresse på de to vidner og deres underskrift, jf. bilag 6, s.13

Selve vielsen

Ritual – se den liturgiske vejledning

Ritual for vielse af parter af samme køn

Jf.

http://www.folkekirken.dk/fileadmin/files/Pdf/Forslag_til_ritual_for_vielse_af_to_af_samme_koen.pdf

Præsten bærer præstekjole under vielsen. Hvis der af hensyn til patientens isolation, hygiejne eller andre forhold af sundhedspersonalet stilles krav om særlig påklædning, må præsten følge de anvisninger, der gives.

Indberetning af vielsen

Når vielsen er foretaget, indsender præsten indberetning af vielsen jf. forslag til brevttekst bilag 7,8 og 9 til:

- Den borgerlige prøvelsesmyndighed i kommunen hvor den ene part har bopæl jf. bilag 7
- Kirkekontoret i det sogn, som vielsen er foregået jf. bilag 8
- Biskoppen i det stift, som vielsen er foregået jf. bilag 9

Den borgerlige prøvelsesmyndighed foretager efter præstens indberetning så vidt muligt en fuldstændig prøvelse af ægteskabsbetingelserne og indsender derefter sagen inklusive prøvelsesattest og andre relevante dokumenter til Ankestyrelsen, Familieretsafdelingen, som fører tilsyn med nødvielser og afgør, om betingelserne for nødvielse er til stede. Præsten medsender originale papirer til prøvelsesmyndigheden (Ægteskabserklæring/Tro og love erklæring, lægeerklæring og vidneerklæring)

Kirkekontoret modtager i kopi de samme papirer som prøvelsesmyndigheden. Kirkekontoret udsteder derefter en vielsesattest på baggrund af præstens indberetning og skal ikke afvente en prøvelsesattest fra den borgerlige myndighed.

OBS Hvis den syge part dør kort efter vielsen, og dødsfaldet er blevet registreret af kirkekontoret inden registreringen af vielsen, komplicerer det registreringen af vielsen. Det er derfor vigtigt at orientere kirkekontor/kirkebogsførende sognepræst snarest muligt om nødvielser og sikre, at papirerne kommer kirkekontoret / kirkebogsførende sp. i hænde hurtigst muligt.

Biskoppen modtager kopi af ægteskabs-, vidne- og lægeerklæring.

"VIELSE PÅ SYGELEJET" VEJLEDNING

Vielse på sygelejet er en almindelig vielse, hvor der forinden er udfærdiget en prøvelsesattest af prøvelsesmyndigheden, men vielsen foregår på et sygeleje.

Vurdering

Der gælder naturligvis de helt samme krav til den syge parts evne til at kunne handle fornuftsmæssigt, som ved en nødvielse (se s. 4).

Lægeerklæring

Der bør fremskaffes en lægeerklæring, som dokumenterer at den syge part er i stand til at handle fornuftsmæssigt (se s. 5) jf. bilag 5, s.12. Præsten arkiverer lægeerklæringen i sit arkiv. Hvis det er åbenlyst urimeligt at indhente en lægeerklæring, kan præsten undlade at indhente en lægeerklæring.

Vidneerklæring

Som ved en nødvielse skal vielsen overværes af to vidner, og der udfærdiges en vidneerklæring (se s.5) jf. bilag 6, s.13

Indberetning

Kirkekontoret tilsendes prøvelsesattesten og lægeerklæring og udsteder derefter en vielsesattest på baggrund af præstens indberetning.

OBS også i dette tilfælde gælder det, at hvis den syge part dør kort efter vielsen, og dødsfaldet er blevet registreret af kirkekontoret inden registreringen af vielsen, komplicerer det registreringen af vielsen. Det er derfor vigtigt at orientere kirkekontor/kirkebogsførende sognepræst snarest muligt om nødvielsen og sikre, at papirerne kommer kirkekontoret / kirkebogsførende sp. i hænde hurtigst muligt.

Biskoppens tilladelse til at foretage vielse udenfor kirkens rum

Forud for en vielse udenfor kirkens rum skal man stadig ansøge biskoppen om tilladelse, med mindre andet er aftalt med biskoppen. Hvis en vielse på sygelejet har foregået med så kort varsel at man ikke på forhånd har kunnet nå at indhente biskoppens tilladelse, skal vielsen efterfølgende indberettes til biskoppen i stiftet, hvor vielsen er foretaget.

BILAG 1

Lovgrundlag:

Ægteskabsloven

(Hentet fra: <https://www.retsinformation.dk/Forms/r0710.aspx?id=140525>)

Social-, Børne- og Integrationsministeriet, Bekendtgørelse nr. 1321 af 27/11/2013 om indgåelse af ægteskab, 2013 (Æ1)

§ 19, stk. 1; 2 og 3

§ 19. Vielse må ikke foretages, før en af de myndigheder, der er nævnt i § 13, stk. 1, har attesteret, at ægteskabsbetingelserne er opfyldt. Attesten har gyldighed i 4 måneder. Hvis betingelsen i § 11 a er opfyldt for et kortere tidsrum end 4 måneder, skal gyldigheden af attesten begrænses tilsvarende.

Stk. 2. Er der på grund af en af parternes sygdom alvorlig fare for, at en udsættelse af vielsen vil medføre, at denne ikke kan finde sted, kan vielse dog foretages, selv om der ikke eller kun delvis er sket prøvelse af ægteskabsbetingelserne.

Stk. 3. Vielse må aldrig foretages, såfremt det er vielsesmyndigheden bekendt, at ægteskabsbetingelserne ikke er opfyldt.

BILAG 2

Vejledning om behandling af ægteskabssager (www.retsinformation.dk)

Vejledning om behandling af ægteskabssager

(Downloadet den 18. november 2016 fra:

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=179365>)

Kapitel 6

Nødvielser, proforma ægteskaber, arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber

6.1. Nødvielser

En vielse må ikke foretages, før der er foretaget en prøvelse af, om betingelserne for at indgå ægteskab er opfyldt.

Hvis der på grund af en af parternes sygdom er alvorlig fare for, at udsættelse af en vielse vil betyde at denne ikke kan gennemføres, kan vielsesmyndigheden dog undlade at foretage en forudgående prøvelse (ægteskabslovens § 19, stk. 2).

Det er vielsesmyndigheden, der vurderer, om der på grund af en af parternes sygdom er alvorlig fare for, at en udsættelse af vielsen vil medføre, at den ikke kan finde sted.

Til brug for denne vurdering bør vielsesmyndigheden så vidt muligt indhente en lægeerklæring, der dokumenterer partens tilstand, herunder at partens tilstand gør, at vielsen ikke kan udsættes, og at vedkommende ikke kan flyttes (ægteskabsbekendtgørelsens § 18).

Hvis det på grund af partens tilstand ikke af tidsmæssige årsager er muligt at indhente en lægeerklæring, kan en læge eventuelt mundtligt erklære ovenstående over for vielsesmyndigheden. I modsat fald må vielsesmyndigheden selv foretage denne vurdering.

Parterne skal skriftligt (eventuelt på ægteskabserklæringen) eller mundtligt erklære, at der ikke på grund af slægtskab eller tidligere ægteskab er noget til hinder for ægteskabet (ægteskabslovens §§ 6 og 9). Spørgsmål om eventuelt skifte af fællesbo i et tidligere ægteskab skal altså ikke undersøges nærmere.

Vielsesmyndigheden skal altid sikre, at parten kan handle fornuftsmæssigt. Der bør derfor ikke være tvivl om, at parten ønsker at indgå ægteskab og forstår selve handlingen og konsekvenserne heraf. Dette kan fremgå af en lægeerklæring, men vielsesmyndigheden bør altid selv sikre sig dette.

Når vielsen er foretaget, udleverer vielsesmyndigheden en vielsesattest til parterne og fører vielsen ind i ægteskabsbogen. Det anføres i anmærkningsrubrikken i ægteskabsbogen, at der er foretaget en nødvielse med oplysning om, hvilken prøvelse der er foretaget. Det skal fremgå, at parterne har afgivet erklæring om, at der ikke efter lovens §§ 6 og 9 er noget til hinder for ægteskabet.

Vielsesmyndigheden indberetter til prøvelsesmyndigheden, at der er foretaget en nødvielse og indsender eventuel lægeerklæring, ægteskabserklæring m.v. Prøvelsesmyndigheden foretager herefter så vidt muligt en fuldstændig prøvelse af ægteskabsbetingelserne og indsender derefter sagen inklusive prøvelsesattest og andre relevante dokumenter til Ankestyrelsen, som fører tilsyn med nødvielser i relation til, om betingelserne for nødvielse er til stede. Tilsvarende regler gælder om en indberetning, prøvelsesmyndigheden modtager fra en præst.

Bilag 3. Ægteskabserklæring

Ægteskabserklæring kan downloades via: www.borger.dk den ene parts NemID skal anvendes.

Ellers kan man søge efter en ægteskabserklæring på nettet.

Bilag 4. Tro og loveerklæring

En tro og loveerklæring kan udformes på denne måde:

TRO OG LOVE-ERKLÆRING

Undertegnede

Part 1 (navn, adresse _____

cpr.nr.): _____

og

Part 1 (navn, adresse _____

cpr.nr.): _____

erklærer herved på tro og love, at der ikke på grund af slægtskab eller tidligere ægteskab er noget til hinder for ægteskabet

- *at mindst den ene af os er medlem af folkekirken*
- *at vi ikke er beslægtet i ret op- og nedgående linje*
- *at vi ikke er søskende*
- *at vi enten er ugifte, eller fraskilte, eller enke/enkemand*

X-købing Hospital den / 20

Underskrift part 1

Underskrift part 2

Bilag 4. Lægeerklæring

LÆGEERKLÆRING – NØDVIELSE

Erklæringen skal udfærdiges af en læge på den afdeling, hvor patienten er indlagt eller behandles. Den affattes på afdelingens brevpapir eller afgives på denne blanket påført afdelingens stempel. Erklæringen skal så vidt muligt foreligge skriftligt inden vielsen. Haster det meget med vielsens gennemførelse, afgiver lægen erklæringen mundtligt overfor præsten, og derefter afgives en skriftlig erklæring uden unødigt ophold.

Patientens navn:

Adresse:

Cpr. nr.: _____

Som er indlagt på afdeling:

- *Patienten, der ønsker at blive viet på sygelejet, kan handle fornuftsmæssigt. Det betyder,*
- *at parten ønsker at indgå ægteskab*
- *forstår selve handlingen og konsekvenserne heraf. .*
- *Patienten kan ikke flyttes.*
- *Vielsen kan ikke udsættes, indtil prøvelse ved prøvelsesmyndigheden/kommunen er sket, uden fare for, at vielsen så ikke kan finde sted.*

, den / 20..

Lægens underskrift

Lægens navn og titel:

Afdelingens stempel

Hospital:

Bilag 5. Vidneerklæring

Undertegnede har været til stede på X-købing Hospital den / 20, kl.

og bevidner, at

Part 1 (navn, adresse _____

cpr.nr.): _____

og

Part 2 (navn, adresse _____

cpr.nr.): _____

er blevet viet af pastor

efter folkekirkens ritual og bevidner ved min underskrift vielsen

Vidne 1 (navn, adresse _____

cpr.nr.): _____

og

Vidne 2 (navn, adresse _____

cpr.nr.): _____

